

บทนำ

กล่าวกันว่าราชันมังกรคือภัยพิบัติ

ความงามของเขาไม่อาจพรรณนาได้ด้วยคำพูดใด ทั้งทวยเทพและ
ปีศาจต่างลุ่มหลง ความเหี้ยมโหดของเขาไม่อาจบรรยายได้ด้วยถ้อยคำใด
ไม่ว่าสวรรค์ โลกมนุษย์ หรือนรกภูมิซึ่งไร้จุดสิ้นสุด หากเขาอย่างกรายผ่าน
ที่นั่นจะถูกเผาผลาญจนเหลือเพียงเถ้า

เพราะความละโมภในทองคำ เงิน และของล้ำค่า เขาจึงรวบรวมเหล่า
ปีศาจจัดเป็นกองทัพของตนเอง แล้วกรีธาทัพทำสงครามเข่นฆ่า โจมตีเมือง
แล้วเมืองเล่า แวันแคว้นแล้ววันแคว้นเล่า เพื่อสังสมของล้ำค่าจำนวน
เหลือคณา

สงครามกินเวลายาวนาน ไฟสงครามลุกกลามทั่วแผ่นดิน ผู้คน
ทุกข์ทรมานราวกับตกนรกทั้งเป็น ในที่สุดสวรรค์ก็ยื่นมือเข้ามาโดยรวบรวม
ทวยเทพจัดเป็นทัพสวรรค์เข้าโรมรันกับทัพปีศาจนานถึงเก้าร้อยเก้าสิบเก้า

ราชันมังกร 1

วัน จวบจนน้ำทะเลเดือดพล่าน ขุนเขาถล่มทลาย แผ่นดินทั่วทุกหัวระแหง ถูกข้อมด้วยสี่เสียด ราชันมังกรผู้นำมาซึ่งภัยพิบัติจึงได้ปราศรัย

เหล่าทวยเทพปรึกษาหารือกันว่าควรสังหารปีศาจผู้ชั่วร้ายตนนี้เพื่อไม่ให้มันเป็นภัยในภายหลังดีหรือไม่ ทว่าความมั่งคั่งมั่งมีเหนือสามโลกล่อหลอกให้เหล่าทวยเทพวางอาวุธลง ได้แต่สร้างแดนอาคมขึ้นมา แล้วผนึกเขาไว้ ได้หินก้อนใหญ่ในเขากักมังกร

นับจากนั้นมา ฟ้าดินสงบสุข ไร่ภัยพาล

ฤดูใบไม้ผลิล่วงผ่าน ฤดูร้อนผ่านพ้น ฤดูใบไม้ร่วงพินฝัน ฤดูหนาวล่วงเลย จากนั้นฤดูใบไม้ผลิหวนกลับ ฤดูร้อนหวนคืน ฤดูใบไม้ร่วงย้อนกลับ ฤดูหนาวย้อนคืน...

ฤดูกาลเวียนวนปีแล้วปีเล่าภายใต้สายตาของราชันมังกร

จวบจนวันหนึ่งของเดือนหนึ่งเมื่อปีหนึ่งในอีกห้าร้อยปีให้หลัง ระหว่างที่ราชันมังกรกำลังจะเคลิ้มหลับ มนุษย์สาวคนหนึ่งก็บุกเข้ามาในแดนอาคม และปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าเขา...

7

แสงแดดยามเที่ยงวันสาดส่องผืนดินและผืนทะเลกว้าง

น้ำทะเลสีฟ้าคราม เกือบคลื่นสีขาว ณ บริเวณที่ผืนน้ำบรรจบกับ
ผืนดิน มีเมืองใหญ่ตั้งอยู่บนโขดหินซึ่งทับถมกัน ผู้คนในเมืองมากมาย
เหลือคณานับ ควันไฟตามคร้วเรือนลอยขึ้นมาไม่ขาดระยะ ชาวเมือง
ประกอบอาชีพกสิกรรม ประมง และค้าขาย ทุกครอบครัวมีกินมีใช้ไม่
ขาดแคลน

นอกเมืองเป็นท้องนาไกลสุดลูกหูลูกตา คันนาพาดตัดกันแปลงแล้ว
แปลงเล่า ยอดข้าวเขียวขจีข่มตา

หากมองไกลออกไปตรงเส้นขอบฟ้าก็เห็นเทือกเขาเหยียดยาวเสียด
ยอดสูงละลิ่ว ภูเขาหะมั้นเป็นตะคุ่มสอดแซมไปด้วยหินผาขรุขระ บรรยากาศ
น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก เมื่ออยู่ใต้แสงตะวันยิ่งดูลึกลับพิสดารมากกว่าเดิม
บนภูเขาเต็มไปด้วยไม้ใหญ่มากด้วยอายุ เป็นที่อาศัยของลำสัตว์

หมู่บ้านแห่งนี้จนแม้แต่อาทิตย์เที่ยงวันก็ยังแสงผ่านเข้าไปไม่ได้ ป่าลึกจึงตกอยู่ในความมืดสลัวไม่เปลี่ยนแปลงตลอดพันปีที่ผ่านมา

ลำธารใหญ่บนเขาเป็นแหล่งชุมนุมของเหล่าภูตผีปีศาจ ผู้คนต่างเล่าลือกันว่าผีปีศาจร่อนเร่อยู่ในหุบเขา หากมนุษย์คนไหนย่างเท้าเข้าไปในป่าซึ่งแสงตะวันส่องไม่ถึงแห่งนั้นมักจะได้กลับออกมาอีก เพราะจะถูกเหล่าปีศาจฉีกทิ้งเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเพื่อแบ่งกันกินเป็นอาหาร

เรื่องเล่าลือนี้มีบางคนเชื่อกันจริงๆ ขณะที่บางคนกลับส่งเสียงหัวเราะหยันขึ้นจุก

เช่นโต้วโต้ว

เมื่อสามชั่วยามก่อน เธอคิดว่านี่เป็นเพียงแค่เรื่องที่พวกพรานแก่ๆ แต่งไว้หลอกคนรุ่นหลังเล่นเท่านั้น

อีกอย่าง เธอมีภาระสำคัญให้รับผิดชอบ โดยต้องออกเสาะหาหญ้ามูกสีเพลิงตามคำไหว้วานของท่านหมออิน หญ้านี้เป็นตัวยาคีที่หายากยิ่ง และจะขึ้นตามป่าเขาลึกที่ไม่มีร่องรอยของผู้คนเท่านั้น ไม่ปรากฏตามป่าเขาทั่วไปอย่างแน่นอน เธอใช้เวลาในการเสาะหาอยู่นาน ในที่สุดก็ได้ยินว่ามีคนเคยเห็นหญ้ามูกสีเพลิงในป่าลึกบนเขาก็กังกร

ด้วยเหตุนี้โต้วโต้วที่สวมเสื้อสีแดงและสะพายตะกร้าพร้อมเสบียงชุดสมบูรณ์เล็กๆ ใว้บนหลังจึงเดินขึ้นเขาเข้ามายังป่าที่บตามลำพังโดยมิใยดีคำทัดทานของเหล่าพรานเฒ่า แล้วเสาะหาหญ้ามูกสีเพลิงอย่างเอาจริงเอาจัง

ดังนั้น ในตอนนี้ซึ่งเป็นสามชั่วยามให้หลัง...

"ช่วยด้วย!"

เสียงกรีดร้องสะท้อนก้องป่าทึบ

นกกาที่กำลังพักผ่อนส่งเสียงร้องอย่างแตกตื่น แล้วตีปีกบินฮือขึ้นไป
วนเหนือยอดไม้ ทำให้บนท้องฟ้าเต็มไปด้วยปีกที่กำลังขยับบิน

หากมองจากข้างบนลงมาจะเห็นว่าที่กลางป่าทึบนั้น ได้วโฒวโฒกำลัง
วิ่งสุดชีวิตด้วยใบหน้าซีดขาว ในมือถือวัชพืชที่มีดินเกาะรากลำต้นนั้นยังคง
สดและชื้น บ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าเพิ่งถูกขุดขึ้นมา

เบื้องหลังเธอคือปีศาจฝูงใหญ่ แต่ละตัวหน้าเขียวซีด มีเขี้ยวแหลมคม
รูปร่างประหลาดพิสดารต่างๆ กันไป บางตัวมีเนื้อห่อหุ้มแค่ครึ่งตัว นอกนั้น
เป็นกระดูก ไล่ทะลักห้อยโตงเตงราวกับลิมจับยัดใส่เข้าไปในช่องท้อง
ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือพวกมันทุกตัวกำลังวิ่งไล่กวาดเธอ!

เสียงกรีดร้องแหลมสูงของพวกมันสยงแสงยง ฟังแล้วชวนเข้าอ้อน
ได้วโฒวโฒกัดฟันบังคับเรียखाอันสั้นเทาทั้งสองข้างให้วิ่งเต็มเหยียดไปข้างหน้า
ขณะร้องบอกตัวเองในใจซ้ำๆ... อย่าหันไปมอง! อย่าหันไปมอง! อย่าได้
หันไปมองเป็นอันขาด!

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกเย็นวูบตรงข้อเท้า

ของเปียกชื้นบางอย่างตัวด้ผ่านข้อเท้าเธอไป

ได้วโฒวโฒก้มหน้าลงมอง แล้วก็เห็นชิ้นเนื้อนุ่มนิ่มสีแดงตัวด้พันรอบ
ข้อเท้า ชิ้นเนื้อนั้นสั้นระริก และมีของเหลวข้นคาวหยดออกมาจากตรงด้าน
หน้า

นี่มันอะไรกัน

หรือว่า...หรือว่าจะเป็น...เป็น...เป็นลีนิน?

เธอหวีดร้องออกมาด้วยความตื่นตระหนก เนื้อตัวลื่นสะท้านไปทั้งร่าง

ความตื่นตกใจจากความกลัวและความขยะแขยงทำให้ขาทั้งสองข้างยิ่งออกแรงเต็มกำลัง วิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

เสียงหัวเราะบาดหูดังขึ้นไม่ไกลนัก พร้อมกับไอปีศาจแล่นเข้ามาปะทะต้นคอ

"นางคนนี่รสชาติไม่เลวเลย!"

ปลายลิ้นเหนียวควาววัดเลียรอบข้อเท้าเธออีก

กลุ่มปีศาจคึกคักขึ้นมาทันตา ต่างแย่งกันตะปบตัวไต้หวันโค้วที่กำลั้งวิ่งหนีให้ได้ก่อนใครเพื่อน เสียงต่างๆ ดังผสมผสาน ทั้งเสียงหัวเราะแหลมสูง เสียงร้องตะโกน เสียงผีทำวิ้งวิ้ง เสียงกลืนน้ำลาย และเสียงท้องร้องโครกคราก

เหงื่อเย็นๆ ไหลโซมร่างไต้หวันโค้ว หัวใจเต้นรัวแรง ถ้าไม่เป็นเพราะเธอกล้าบ้าบิ่นกว่าคนทั่วไปและมีสัญชาตญาณการเอาชีวิตรอดที่รุนแรงแล้วล่ะก็ ป่านนี้จะต้องตกใจจนหมดสติ ถูกปีศาจเหล่านี้กัดกินไปนานแล้วแน่ๆ

ฮือๆๆ น่าโมโหเหลือเกิน มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เธอจำได้แค่ว่าตัวเองเดินและไปตามป่าพลาบงสอดสายสายตา มองหาไม่หยุด นานทีเดียวถึงจะเห็นหญ้าภูมุกสีเพลิงต้นเล็กแดงขึ้นอยู่ตรงข้างหินก้อนใหญ่ จึงหยิบเสียมเล็กสำหรับขุดสมุนไพรออกมาค่อยๆ แะะดินแล้วขุดต้นหญ้าขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

ไต้หวันโค้วใจจดใจจ่ออยู่แต่กับสมุนไพร

เธอใจจดใจจ่อเสียจนไม่ทันรู้สึกตัวว่าเหล่าปีศาจที่บอกข่าวกันต่อเป็นทอดๆ ได้ไพล่ออกมาจากแมกไม้ จากพื้นดิน จากแอ่งน้ำที่ละตัวสองตัวและมายืนรวมกลุ่มกันตรงด้านหลังของเธออย่างเงียบเชียบ

จวบจนเธอขุดหญ้าไม่กี่เฟืองขึ้นมาได้สำเร็จก็ลุกขึ้นยืนด้วยอาการ
หายใจหอบฮัก เตรียมตัวเดินลึกเข้าไปอีกเพื่อหาหญ้าให้ได้มากกว่านี้ แต่
พอหมุนตัวไปเท่านั้น รอยยิ้มบนใบหน้าเธอก็ต้องมีอันแข็งค้าง

ปีศาจ!

สวรรค์! ปีศาจมากมายเหลือเกิน!

ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็พวกมันมองเธอด้วยอาการน้ำลายหกทุกตัว!

ไต้หวันหวีดร้องสุดเสียงแล้ววิ่งหนีทันทีโดยไม่สนใจจะรากับเสียม
ขุดสมุนไพรมอง บ้างสะดุดล้มบ้างอยู่ในป่า ปีศาจกลุ่มนั้นก็เฮโลกันวิ่ง
ไล่หลังกมาเหมือนเงาตามตัว รวากับสัตว์ป่าไล่กวาดเหยื่อ

ในปีมืดสลัวเนื่องจากแดดส่องลงมาไม่ถึง เธอจับทิศทางไม่ถูก ยิ่ง
วิ่งก็ยิ่งลนลาน ทำให้วิ่งเข้าไปในป่าลึกกว่าเดิมโดยมิได้ตั้งใจ สายตาทำงาน
ได้น้อยลงทุกที ในป่าลึกนี้มีมิติราวกับตอนกลางคืน อย่าว่าแต่มองไม่เห็น
เลย ทางจะให้ไปยิงแทบจะไม่มีด้วยซ้ำ เธอสะดุดครั้งแล้วครั้งเล่า ซ้ำยัง
วิ่งชนต้นไม้จนล้มไปเป็นระยะ

เพราะความเร็วในการวิ่งลดลง ฟุ้งปีศาจที่อยู่ข้างหลังจึงโผล่เข้ามา
เรื่อยๆ!

ในที่สุด หลังจากที่ไต้หวันสะดุดล้มลงเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ได้และ
กำลังพยายามจะลุกขึ้นยืนนั้น เจ้าปลายลิ้นดาวสีแดงก็วัดพัน ข้อเท้า
เธอดังขวบ ฤดูกระซอกโดยแรง

แย้แล้ว! แย้แล้ว!

"ว้าย!"

เธอหวีดร้องเสียงหลงเมื่อถูกเรียวแรงมหาศาลกระซอกให้ล้มลงไป

นอนบนพื้นที่ที่บดดมด้วยเศษใบไม้มาไม่รู้กี่พันปี

ปีศาจฝูงนั้นตรงเข้ามาล้อมเธอไว้

"จับได้แล้ว!" พวกมันร้องอย่างยินดีพร้อมบิดตัวไปมาด้วยความตื่นเต้น

"จับได้แล้ว! จับได้แล้ว! ในที่สุดก็จับได้แล้ว!"

เนื่องจากตื่นเต้นจัดและบิดตัวรุนแรงเกินไป ลูกตาของปีศาจบางตัวถึงกับหลุดกลิ้งลงมาบนพื้น

ปีศาจที่มีหน้าเป็นคนแต่มีลายพาดอย่างเสือแลบลิ้น ก้มหน้าลงพิจารณาเธอ จากนั้นก็พูดขึ้น "มันเป็นมนุษย์!" ก่อนจะหัวเราะชอบใจ

ปีศาจที่มีรูปร่างเหมือนแพะแต่มีเกี้ยว หูสี่ข้าง และมีลูกตาอยู่บนหลังเอี้ยวคอมามองเธอ "มนุษย์ผู้หญิง"

เสือที่มีหางเป็นหางวัวหรือตาลง "นางชุดหม้อมุกลีเพลิงด้วย"

แกะที่มีขนรอบคอเป็นสีแดงเพลิงชะโงกหัวเข้ามา "หม้อมุกลีเพลิงเป็นของเรา จะให้นางเอาไปไม่ได้"

"แล้วเอายังไงดีล่ะ" วัวที่มีหนามทั้งตัวถาม

"แล้วเอายังไงดีล่ะ" ม้าที่ยืนสองขาถาม

"แล้วเอายังไงดีล่ะ" แกะที่มีหน้าเป็นหนูและมีปีกงอกอยู่กลางหลังถาม

ปีศาจทุกตัวล้วนแต่ถามเป็นเสียงเดียวกันว่า "แล้วเอายังไงดีล่ะ"

ปีศาจหน้าคนลายเสือส่งเสียงหัวเราะบาดหูอีกครั้งก่อนจะเสนอความเห็นอันน่าสะพรึงกลัว

"ก็กินนางเสียเลยสิ!"

ฝูงปีศาจส่งเสียงร้องอย่างลึกลับ

"ข้าจะกินมือ!"

"ข้าจะกินเท้า!"

"ตั๊บอุ่น ๆ นุ่ม ๆ ของนางเป็นของข้า!"

ปีศาจที่ทำลูกตาหล่นชะโงกตัวมาตรงหน้าได้ไคว่ด้วยดวงตาที่เหลือข้างเดียว มองใบหน้าสวยสะคราญของเธอ

"ถ้าอย่างนั้นข้าขอลูกตานางก็แล้วกัน!"

"ไม่ได้!" ปีศาจจิ้งมีหน้าเป็นมนุษย์ผู้หญิงแผ่แม่เบี้ยพร้อมจกลิ้นอย่างคุดคาม "หน้านางทั้งหน้าเป็นของข้า!"

"ข้าขอลูกตาแค่ข้างเดียวনা"

"ไม่ได้!"

เสียงคำรามดังก้อง ปีศาจตาเดียวกระโจนเข้าไปปีศาจจิ้งก่อนจะพันตุกันจนใบไม้แห้งปลิวว่อน ปีศาจจิ้งส่งเสียงกรีดร้องเหมือนผู้หญิงก่อนใช้ร่างงูรัดอีกฝ่าย ปีศาจตาเดียวอ้าปากกัดจมูกปีศาจจิ้งแล้วกลืนลงท้องทั้งอย่างนั้น

"อ้อ! จมูกข้า! จมูกข้า!" ปีศาจจิ้งหน้าหญิงสาวกรีดร้อง เลือดเย็น ๆ ไหลออกมาจากจมูกที่ถูกกัดเสียแห้ว "ข้าบาดเจ็บ! เพราะฉะนั้นข้าต้องได้กินนังเด็กนี่คนเดียว!"

ไหนเลยที่ปีศาจตัวอื่น ๆ จะเห็นด้วย เสียงเอะอะโวยวายจึงดังขึ้น อลหม่านไปหมดทั้งบริเวณ

"เจ้ามีสิทธิ์อะไร!"

"นั่นสิ!"

"แบ่งกันกิน! ต้องแบ่งกันกิน!"

เสียงพวกปีศาจทะเลาะกันดังก้องป่า บางตัวตะโกนอย่างเดือดดาล บางตัวคำรามลั่น บางตัวบันดาลโทสะให้เขาบนหัวขวิดปีศาจที่มีความเห็นไม่ตรงกัน พวกมันทะเลาะกันอย่างบ้าคลั่งจนใบไม้แห้งบนพื้นปลิวว่อน เกิดเสียงสวบๆ ไม่หยุด

ทั้งที่ตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน ถูกฝูงปีศาจล้อมรอบและกำลังจะถูกพวกมันฉีกร่างแบ่งกันกิน แต่ได้วโค้วกลับค่อยๆ สงบใจลงได้ สมองอันปราดประริ่งครุ่นคิดหาทางออกอย่างรวดเร็วเพื่อรักษาชีวิตให้รอด

"ทุกท่าน! โปรดหยุดก่อน! หยุดก่อน!" เธอลุกพรวดขึ้นยืน แล้วผืนป่านิยมให้ 'เขกรุมกินโต๊ะ' ทุกตัว "นายท่านและนายหญิงปีศาจทุกท่านโปรดอย่าทะเลาะกันอีกเลย"

น้ำเสียงกังวานใสดังดูความสนใจของเหล่าปีศาจให้หยุดได้เฉยกัน ไต้วโค้วกะพริบตารวบรวมความกล้า ทำท่าทางให้ดูว่าง่ายและน่ารักที่สุด

"ข้าเป็นฝ่ายผิดที่ขโมยหม้อสุกสีเพลิง แต่ถ้าหากนายท่านและนายหญิงปีศาจทุกท่านยังต้องมาเสียความสมัครสมานสามัคคีเพราะข้าอีก ข้าจะยิ่งผิดเข้าไปใหญ่"

"เจ้านี้รู้จักคิดดิ้นนะ" ปีศาจหน้าคนลายเสื่อมีท่าทางประหลาดใจ

เธอเบิกดวงตากลมโตสุกใสของตน พุดต่ออย่างจริงจัง

"ข้าสำนึกตัวแล้ว นี่เป็นความผิดของข้า เพราะฉะนั้นข้าควรมีส่วนรับผิดชอบมากที่สุด"

"ถ้าอย่างนั้นก็ยอมให้พวกเรากินซะดี ๆ!"

ปลายลิ้นสีแดงเหมือนควแลบออกตวัดไปมาตรงหน้าเธอ